

Koroški deželni zbor je bil 16. t. m. otvorjen. Posl. Steinvender je vložil predloge glede spremembe postave o volilni pravici, glede servitutov na gozdih in pašah, glede posojil deželnega hipoteknega zavoda itd. Posl. Pirker in Winkler sta predlagala povrnilo dela deželnih naklad, za mošt, ki se pije v hiši od družine in poslov. Po vložitvi raznih interpelacij so se zgodile razne volitve v razne odseke. Finančnemu odseku se je izročilo predloga deželnega odbora glede računskih zaključkov in proračunov deželnega sklada. Poljedelskemu odseku se je izročil predlog kmetijske družbe glede porabe Strutzmanove kmetijske ustanove v znesku 19.806 K. Istotako se je zgodilo s poročilom delovanja deželnega zavoda za zavarovanje živine. — 17. sept. se je izročilo odsekom razna poročila in predloge; m. dr.: predloge glede zakona za varstvo planinskih rož, glede splošne starostne preskrbe za distriktne zdravnike, gledeboljšanja planinstva, glede razvoja deželne hipotekne banke, itd. Govori se tudi o obdačenju avtomobilov.

Letošnja žetev. Poljedelsko ministerstvo poroča, da bude letošnja žetev precej dobra. Zimske plodove se je dobro spravilo in zimska pšenica bude več kot izvrstna. Jesenski nasadi so se zakasnili za 2 tedna. Poletna rž je v splošnem precej trpela, oves pa je letos izborno zrastel. Pri koruzi je suša precej škodovala. Krompir je dobro uspel in le nekateri škodljivci so se v zadnjem času pojavili. Kar se vina tiče, bude izborno, v kolikor ga ni toča pobila. Sadje pa je letos zelo slabo uspelo. Razven nekaj jabolk in hrušk ni sadja. Veliko padanje cen se opazuje pri hmelju. V Saazu je prišla velika firma za hmelj Malzer in sin z 340000 K dolga v konkurzu.

Visoke kmetijske šole. Vlada je dovolila ustanovitve druge visoke kmetijske šole v Krakovi in trške v znesku 800000 K.

Dopisi.

Dobje pri Planini. Ker se naš župnik Vurkelc toliko opravičuje in trdi da iz prižnice govori le samo božjo besedo, hočemo spraviti v javnost za sedaj samo par nasprotnih slučajev: Ali je bila to božja beseda, ko ste 19. maja t. l. iz prižnice govorili, da prav ima kdor vam pomaga nagovarjati volilce, katerega kandidata morajo voliti za poslanca? Vse časti je vreden taki človek, ste rekli in ste naročovali možem iz občine Jurklošter, da mora vsak iti na ožjo volitev in voliti moža, katerega mu duhovniki svetujejo (Benkoviča), velik greh bo storil, kateri ne bo šel na volitev! Je bila to božja beseda, ko ste iz prižnice plaušali farane, da naj Vam prinesejo denarja, da bode te kupili kaplana? Grozili ste se kako bo nesrečen tisti, kateri ne bo denarja prinesel, trdili ste da mesca oktobra 1904 pride kaplan gotovo, in ste se izciganili na ta način tisoče krvavih kronic iz ljudstva, kaplana pa ni, ga ne bo, in se tudi čisto nič ne potrebuje, ako hočete Vi gosp. župnik le svoj posel opravljati? Je bila to božja beseda, ko ste iz prižnice v času občinske volitve razlagali, koliko odbornikov ima vsak za voliti, kateri možji se morajo voliti, in kedaj in ob kateri uri bo volitev? To so resnice svete vere, kaj ne Vurkelc? Dragi Vurkelc, dandanes ljudstvo samostojno misli, in razločuje božjo besedo od politike. Zdaj nismo več v časih prvega stoletja, zdaj ne bo šlo več s hujškarijami in plavšarijami. Radovedni smo pa tudi, zakaj ima župnik stalno plačo, da mora še zraven tiste za vse druge reči fehtat pčenoči, drugič gre fehtat oves, ajdo, jajce, kokoši i. t. d. ako pa hočeš da ti krsti otroka, mu moraš še posebej plačati in ako se hočeš oženiti mu moraš zopet posebej plačati ako želiš da bi molil očenaš za kakega bolnika mu moraš zopet plačati. Ja tristo medvedov zakaj ima potem še stalno plačo, če se mu mora vsako najmanjše opravilo še posebej plačati? Nikakor pa ne trdimo da vsi župniki s svojimi farani tako ravnaajo; mi le dobro vemo, da Vurkelc tako ravna. V tej zadevi bo treba trkati na pristojnem mestu, in prositi da se napravi red. Toliko za danes, preveliko naenkrat ni dobro, ako ravno nam nikdar zmanjkalo ne bo.

Naprednjaki v Dobji.

Polenšak. Nekaj tukajšnih oseb ima vedno s kazensko sodnijo opraviti. Zdaj se gre za

laške hruške (rumpe), katere je gostilničar in sadni trgovec Schori za mušturo dobil, da bi jih za mošt delati kupil. Mož se je, pred kratkim izrazil v svoji krčmi: da bi bile vendar že te pr. laške hruške zrele. Navzoče osebe so mislile, da bode zopet sad kupoval za mošt in se mu je zato muštore vposlalo. Ali Sori je kuštni gospod in jo je zopet drugače zasnal. Rekel je, da ga je hotela dotična oseba s tem žaliti. Pobasal je hruške v torbo, vzel puško in enega svedoka ter je popihal k obč. predstojniku A. Kovačiču. Vprašal ga je za svet in ga vzel tudi seboj. Taka grejo ti trije možakarji, dva s puškami in eden s palico, k dotičniku, kateri mu je hruške na dom prinesel. Mladi dečko, ki je pri svojih stariših, se je hudo prestrašil, ko stopijo ti obojeni možje v sobo in ga izprašujejo, zakaj je hruške prinesel. Sori mu je tudi obljubil, da bode zaradi hrušk zaprt. Tudi v gostilno Lovru so šli hruške kazati. — Župnik Valenko in mežnar Glavnik sta se svoj čas izrazila, da ne bode nikogar nič prosila. Ali komaj so si farani zrnja pridobili, že se je fehtarilo. Naj bi se vendar enkrat na pristojnem mestu končalo to odiranje kmetov! Še nekaj! Zdaj so pričele tudi Marijine hčerke po kazenski sodniji hoditi. Neka 50 letna Katerina Šampelj je hodila toliko dolgo dražiti in žaliti, da so jo 29. avgusta na 14 dni obsodili. To je vzgled za mlade dekleta! Čestitamo Vam, g. Valenko!

12 nevstrašnih apostolov.

Sv. Jakob v Slov. gor. Mnogokrat si že, predragi „Stajerc“, našega vrednega kaplana Rabuzeka pokrtačil. Danes pa Ti poročamo, da se ta fant niti za las ni poboljšal. — Od tega časa, ko se je priklatil ta paleček k nam, ni pri nas več mira. — Vedno „jaga“ po župniji kakor lovski pes in sa potepa po „kočah“ njegovih podreptnikov, kjer hujška ljudstvo in kuje z pomočjo njegovih agentov dopise za „Našo Moč“, z katerimi napada potem učitelje, posestnike in sploh vsakega kateri ne trobi v njegov rog. — Po noči se pa vlačijo po „faroškem hlevu“, akoravno bi moral biti po 9 uri v svoji sobi, ker ima od višje oblasti „policajstund“. — Dokaz, da tudi svojih višjih ne uboga. — Na prižnici udrha navadno po „Stajercu“, pri popoldanski službi pa draži ljudstvo posebno dekleta z izpraševanjem iz katekizma. — Boljše je, Rabuzek, da pustiš ti otrodstvo ljudstvo pri miru in izprašuješ rajše tvoje šolarje, da bodo vsaj pri prihodnji skušnji nekaj odgovarjali. — Ne pretepaj več ubogih šolarjev z matersko palico, ne nosi v šolo deklicam „cukri“, ne pohujšaj naših nedolžnih otrok z nesramnim govorjenjem, ne davaj šolarjem neumnih priimkov, ampak uči deco kakor se sliši, ker to je tvoja dolžnost! Zelo čudno se nam dozdeva, da se višje oblasti tak malo brigajo za obnašanje tega „hujškača“, in da ga ne odstranijo od nas. — Če se to ne bode kmalo zgodilo, bode tudi vere konec. — Predragi „Stajerc“! Povej nam, kako bi se rešili mi tega rogovileža, da bi se vrnil spet ljubi stari mir v župnijo? — O pomba neredništva: Najbolje je, da si obrnete pismo na škofa in mu naštejete vse čine tega fanta.

Iz Vojniške okolice. V Vojniku ne bo konca ne kraja teh veselje in teatrov, a samo zato, da se denar lovi od ubogih, zaslepljenih ljudi, pametni se itak ne približajo več, četudi so povabila frčala na vse kraje, tudi iz Celja se ni nihče več prikazal! Še-le pred tremi tedni se je taka veselica s teatom od dijakov, fantov in deklet vršila. a že zopet jo je mladi zdravnik, dr. Branko Žižek, za 8. septembra razbobil, a samo zato, da so si zopet denar pridobili. Ker še vstopnina 30 vin. ni zadostovala, to so še potem dekleta na vse pretege z venci, tombolo — pa skoraj prazno, le veliko številk — in šaljivo pošto, vsako po 10 vin., silile. No Bog žegnaj vsem potrebnem in zapravljivcem! Posebno neredno je to bilo, da so se tudi vsi otroci notri pustili, ako so le po 10 vin. plačali, in ti so stali neposredno pred odrom igre, kar za otroke nikakor ni bilo v redu. Najbolj smešen pa je še bil govor dr. Žižeka, kot sklicatelja veselice, ki se je prvokrat vjunčil, kot govornik nastopiti, a je pa tudi tako plašno in trepetaje govoril, da se mu je vsak hip nit govora pretrgati hotla, da skoraj ni vedel naprej; pripravljal pa se je že dolgo časa na to pridigo, da so že mnogi bili jako radovedni, kaj bode neki novega

povedal. Pa bilo bi boljše, da bi bil tiho ostal, ter svojo modrost za se obdržal, vsaj govoril je še le ponoči, ko so že mnogi odšli, ker poprej si ni upal začeti, ker strah ga je imel, četudi se je veselica že ob treh začela. Bode-li sedaj te norčarije že enkrat konec ali še gre do tretjega!!

* * *

Plajberk. Časnik „Mir“ piše v številki 38 sledeče: V Plajberku hoče občina slovensko gostilnico, pa jo zopet ne da okrajni glavar Grabmayer. — K temu odgovor: Plajberška-fara ima vkup okoli 90 odraslih in starih moških oseb, in so tri gostilne, ena v Podnu in dve v Plajberku; tako pride ena gostilna na 30 moških oseb, od teh 30 moških je več takih de pridejo v letu komaj šestkrat v gostilno v Plajberk; Tukaj je sploh poljedelstvo in nekaj drvarjev, drugega prometa ni Plajberška-fara je raztrešena, dolga od prve do zadje hiše 2 1/2 in široka 1 1/2 ure; zatorej še od teh veliko moških oseb ob nedeljah in praznikih po svojih opravihlih gre v Borovlje, Podljudel in Bistrice i. t. d. ob delavnikih pa tudi ne morejo v gostilnice hoditi, ker mora gledati vsaki, da dela in si živeže priskrbi. Te tri gori omenjene gostilnice so istotako slovenske. Nekateri mislijo, ako je na teh treh gostilnah napis „Gasthaus“, potem je že vse nemško. Zato hočejo tako gostilno, da bo imela slovenski napis, čeprav bo tudi znotraj namešano. Plajberžani pa tako dobro vejo, kje so gostilnice, če je slovenski ali nemški napis, to je vse eno. Pred tremi leti je bilo 70 dorašenih moških oseb več v Plajberku, kakor danes in so zadostovale tri gostilnice, in zdaj ko je vsako leto manj prebivalcev tukaj, pa hočejo naenkrat še eno „slovensko“ gostilno. Od teh treh gostilničarjev ne more nobeden samo od gostilne živeti, in morajo skozi poljedelstvo in na drugi način življenje preskrbeti. V Plajberku je komaj šest oseb, da tirajo še za eno gostilno, tistim pa rečemo: ako jim te gostilne niso všeč, naj pa grejo v gostilnice Podljudel, ali v Ljubel ali pa na Bistrice, saj tudi ni dosti oddaljeno.

Iz Bilčovsa na Koroškem. V naši fari, h kateri spadata dve pol. občini, Bilčovo in Zg. vasica, imajo klerikanci nož v roki. V sledečem naj povemo, kako ti ljudje gospodarijo. Pred kakimi 4 ali 5 leti se je tukajšnji farovž popravil in se je zato več sto goldinarjev izdalo. Lani prišlo je našemu kranskemu župniku Vintarju nakrat v glavo, da stanuje premalo „nobil“. Odborniki so bili takoj pripravljeni, da dovolijo potrebščine za nove poplave v znesku 2.000 K, od katerih plača verski sklad eno tretino. Župnik bi moral postavno tudi svoj donesek plačati; ali pozabil je menda na to in plačal ni niti vinarja. Zdaj se je iztrgalo skoraj nova okna in jih nadomestilo z novimi. Denar, ki se ga je porabilo za prve poplave, se je torej skozi okno vrglo. Komaj je imel župnik dovoljenje odbornikov v žepu, ko je že z novimi zahtevami prišel. Zahteval je, da se zida novo mežnarijo. Tu imamo nekega kmetakega sina, ki bi prav lahko službo mežnarja in organista opravljal. Ali župnik ni hotel opustiti sedanjega mežnarja, ker mu je bil ta vedno pokorni hlapec in je agitiral med volitvami tako, da bi se kmalu podplate znučal. Klerikalni odborniki so seveda tudi to zahtevali dovolili. Ali toliko poguma so vendar imeli, da so obenem sklenili, da ostane mežnarja last občine. To je bilo župniku preveč. Nakrat je oznanil raz prižnice, da naj posestniki prostovoljno toliko darujejo, da se zida mežnarijo. In res je dobil dovolj neumnežev. Hišo se torej zida in spada cerkvi. Na ta način je župnik kmete „potegnul“. Ako bi torej mežnar zidal svojo lastno hišo, potem nima občina niti pravice, da bi kakemu obč. revežu v mežnariji stanovanje dala. Tako gre stvar, ako so ljudje klerikalno zabiti. Iz teh vzrokov je imel tudi župnik s županom iz Bilčovsa, ostri razgovor, pri kateremu slišal je precej resnice. Zato je menda tudi prošil za prestavljenje v sv. Mihael, katero službo je tudi dobil. Veliko je veselje, da je šel. Njegova komanda in njegove zahteve so bile že prevelike. Pri slovesni pridigi je izjavil fajmošter, da odpusti vsem svojim nasprotnikom.

ob enem je očital nekaterim ljudem, kaj vse mu storili. Poslušalci so vedeli, koga da smi. Ako se iz srca odpusti, potem se molči takih stvarh. Vsa pridiga je imela pač le namen, da so nekateri farški podrepaniki v družbi neumnimi baburami krokočilske solze prelili. Zdjaj je župnik proč, mi pa imamo plačilo. Ako bi zdaj videl, kako ljudje simfajo! Ali bi kdo menil, da so odborniki vse dovolili, kar je tukajšno prebivalstvo bogato, bi se hudo motil. Tukajšni posestniki tiče v dolgu in marsikateri se niti svojo lastno hišo ne more popraviti. Davki, obresti, zarubljenje itd. pride vsak dan. Tintam teče dež pri strehi v hišo, — vsak je revščina. Na občinski cesti je precej velik grič in kadar peljejo kmeti les v Celovec, morajo vbogo živat trpinčiti. Ali grič se ne odmanja, kajti za to delo bi odbornike noben faršijanec ne pogledal. Tako bi bilo še marsikaj žalostno, ali ničesar se ne stori. Ljudje menjajo klerikalstvo z vero in ne vedo, da je le blist za farje. Kako dolgo bode to še trpelo? Tako dolgo, dokler se ljudstvo ne vzdravi.

Več davkoplačevalcev.

Iz Medbrovske občine. Ko so pred dobrimi letimi leti v Medbrovski občini pri občinskih slovenskih klerikalci podrli in tako tedaj prišel Kneschnig do županstva, za pisarja pa so potem postavili po dom. Tinovega Joža. Štem drugim činom so tedanji ratni možje, zares imeli pravo pravico terno. No glejte, potem so tako le: skoraj leto dni je dobajal iz odloženega Celovca nek g. Sohar, vežbat ga v marsikaj zadevah. Poleg tega pa so skoraj tako količak večjo pisarijo dali v bližnjih Brolah napraviti. In pozneje potem ko g. Sohar ni več dobajal, pa so druge pisarje, enega za drugim dali, ako se je količak malenkostnih pisarij najprej nabralo, tako rekoč v štore jemati. In Jožej pa je menda, v kljub temu ravno tako obljubljeni „Gehalt“ vendar le vlekel. In je tudi g. župan in večkrat še z svetovalci imel vedne (pepotrebne?) izlete in to najprej radi pisarjove brezbriznosti. Ob neki priliki, ko se je pomikala ta „karavana“ na tem transportu“, mi namigne moj stari znenec ter reče: v tej občini pa imajo vedno, leto in dan isti teden! Razumljivo je, da je potem prišla občinska uprava v tako grozen nered, da so potem občino zadevale, ter sledile ena za drugo vedno večje denarne kazni. Da pa tudi pri tako veliki gospodarski, v očeh naših klerikalcev, nikdo ne zaigra tako hitro svojih „simpatij“; to je ako je človek cerkveni ključar, kotoma cerkvenik-mežnar pimpat. Na vse načine je vendar večina prišla do spoznanja da ni bilo prav, da se je dal oni navidezni močnejši svojem pisarju tako „tomlati“, da bi bil storaj kmalo vtegnil podoben — slavnatemu možu.

Št. Vid pod Juno. Ljubi „Štajerci“! Dolgo Ti nisem nič pisal o našem Svatončku. Precej rimejši je postal v tem času ali nekaj Ti pa moram naznaniti. Ljubi bralci, ta gospodine nam uganja burke in kako se reži, če dobi takega ubogega kmeta v pest. Šel je neko soboto večer s tukajšnjim lovskim paznikom na lov h kmetu Hallerju; čakal je „pokca“, ali strofil je eno drugo črno kosmačino, namreč kmeta samega, ki se je ravno hotel briti. Ni se verjeti, koliko profesorov ta Svatonček ima. Gospodine vzame kmetu britvo in ga sam začne briti, pa kako; tako da je ubogi kmet, kadar je Svaton potegnil z britvijo, vsakokrat zajekal. Po poldrugi uri je bil ta junak „fertik“ in ga praša, kako se počuti. Ta mu odgovori: „Čisto dobro, samo da sem dobil čisto druge barve obraz; sem bel, sem rdeč, samo črn nikjer nisem več. Svaton pa pravi: „Ja če bi bil kak nasprotnik naše vere to videl, stavim da sem v „Štajercu“. — Prihodnji vam povem več.

Naprednak ki vse vidi.

Iz Tirolskega. Ljubi „Štajerci“, dopadeš se mi, ker govoriš resnico. Jaz sam sem vbogi kmeti delavec, ali žal da skoraj med kmeti ne morem izhajati, ker mi ne morejo toliko plačevati, da bi sebe in svojo vbogo mati preživel. Da si vsakdanji krušslužim, moram hoditi po vnetu po železnih. Ali prepričan sem, da go-

voriš ti resnico. Tudi pri farjih sem že služil, ali bil sem tam kot hlapec bolj zaničevan, kakor zadnji berač. Kar mački in psi ne snejo, to dobi hlapec. Tebi pa očital farji, da si „grešni list“! Ali jaz pravim: Le naprej in Bog ti daj arečo.

Novice.

Kmetiska pest! V žalostnih časih živimo. Toča nam zbije vinograde, klerikalizem pa nam uničuje duhove. Res je, človek bi marsikaterokrat vrget puško v koruzu in si mislil: Ja za sto vragov, — ako so ljudje tako proketo zabiti, da ne čutijo zlo klerikalstva, da ne ločijo resnice od brezsrčne hinavščine, — potem jim je prav, ako se jim slabo godi. Babjeverje, neumnost, — vse to cveti med ljudstvom in najboljši govori ter najboljši spisi ne pomagajo proti tej duševni toči. Res, človek se naveliča tega boja! Ali semterjuga pride zopet veseli pojav, — zgodi se zopet kaj, kar napravi veselo srce, — človek obstane za trenutek in pogleda nazaj! Začuden vidi, da gre stvar vendar-le naprej, čeprav počasi, — naprej gre vse eno! Zadnji kmetijski zbor v Gradcu nam je to natanko dokazal. Bil je to zbor vseh štajerskih kmetov. In tudi mi iz Spodnje Štajerske nismo izostali. Leta in leta že blujejo naši klerikalni nasprotniki cgenj in žveplo na velepotrebno kmetijsko družbo. Zakaj? Vsak bedak mora vendar izpoznati, da ima kmet le velikanski dobiček od kmetijske družbe. Ali — kmetijska družba se ne da podjarmiti od kaplana Korošca ali monignora Podgorca, — kmetijska družba se ne da zapeljati v nesrečno, malenkostno politiko, — in zato ji nasprotujejo klerikalci. Pa jim vse nič ne pomaga. Kmetiska pest razbije vse govore in deklaracije in teatre in članke in pridige, — kmet se zaveda! Tudi pri nas, v teh zanemarjenih, izsesanih krajih Sp. Štajerske in Koroške se zaveda kmet. Dva kmeta, Drogenig in Kresnik sta dokazala na graškem kmetsem zboru, da se imi zavedamo. Drogenig, mlad bojovník za kmetisko stvar, ki pa je v kratkih letih več koristnega storil nego vse govorance kaplana Korošca, — in Kresnik, 62 letni kmet, ki pozna plug in delo in trpljenje, — ta dva sta na kmetsem zboru dokazala, da se i mi zavedamo. Vse načrte, vse ideje, vse želje pravaškega faršta, narodnega hujskanja, razbije — kmetiska pest. Kdo si upa nasprotovati tej sili? Naprej, kmet, in svet je tvoj!

„Štajerčevi“ koledar. Opozarjamo zopet svoje čitatelje, da si naročijo naš koledar. Tiskali bomo koledarja le toliko, kolikor bode naročnikov. Pozneje bi torej marsikateremu ne mogli ustreči, ako ne bi bil že preje naročen. Cena koledarju bode tako mala, da ga lahko vsakdo kupi. Koštal bode od 25 do 30 kr. Omenimo, da bode obsegal naš koledar več, kakor vsak drugi; kajti mi nočemo s koledarjem profit delati, temveč hočemo le kmetu nekaj dati, kar mu bode celo leto v korist. Razven podučnih in gospodarskih člankov, ki smo jih objavili od najboljših strokovnjakov, bode v koledarju tudi veliko zabavnega. Vse, kar je potrebno, bode koledar obsegal in okinčan bode z lepimi slikami. Za danes povemo, da bode obsegal koledar članke o travništvu, čebelarstvu, živinoreji, vinogradništvu, nadalje lepe povesti, deloma v pohorskem in haložanskem narečju, pesnice, kalendarij z listi za opombe, smešnice, tarife, itd. itd. Vsakdo naj si naroči koledar. Nobene kmetake hiše na Štajerskem in Koroškem ne sme biti, v kateri bi manjkalo koledarja. Kdor proda 10. koledarjev, dobi enega zastonj! Torej na delo!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Benkovič — pasji bič! Nesramna gonja, ki jo povzročuje klerikalna stranka proti vsakomur, ki ne trobi brezpogojno v njeni rog, porodila je že različne plodove. Poštenemu človeku zavrže kri, ko vidi strast te strupene farške bande, kateri ničesar svetega ni, ki blinje ogenj in žveplo na svoje nasprotnike. To je sola kaplana Korošca, ki je zopet učenec čifindranega Šusteršiča. Pod vodstvom tega že opetovano zaradi častikraje obsojenega kaplana Korošca se gode vse nezaslišane infamije v naši domači po-

litiki. Laž, obrekovanje, brezsrčnost, to so sredstva klerikalcev. V brežiškem okraju je vdomačil to klerikalno gonjo mali, novopečeni poslanec dr. Benkovič. Kdo se je pred letom dni s tem Cvenko-Benkovičem pečal? K večem kakšna „hatakerija“ ali pa tisti kmetje, ki so dobili od njega mastne račune. Danes pa je ta Benkovič — ker je postal ponižni lakaj kaplana Korošca, — državni poslanec in bogve kaj se vse ter misli, da sme kot poslanec vse storiti. Seveda, krije poslaniška imuniteta in ako bi ga kdo tožil, potem bi že njegovi tovariši skrbeli, da bi se ga ne izročilo sodišču. Pri takih razmerah ni čudno, da si poišče človek proti temu gospodu sam pravico. To se je tudi te dni godilo, kajti poslanec dr. Benkovič je bil v Brežicah v javni krčmi s pasjim bičem pretepen! Stvar se je zgodila tako-le: Dne 25. avgusta 1907 se je vršil v Sv. Jurju ob južni železnici volilni shod, na katerem je nastopil kot govornik tudi naš preljubljeni dr. Benkovič. V svojem govoru je napadel Benko-Cvenkanič vse povprek, postal je oseben in imenoval nakrat brez poudarka celjskega zdravnika dr. Serneca „lažnika“. Dr. Sernece je takoj zahteval, da prekliče Benkovič to žalitev; ali možičelj tega ni hotel storiti. Dr. Sernece se je hotel potem na shodu opravičiti, ali po farški maniri se mu ni podelilo besede. Ker sta Sernece kakor Benkovič rezervna oficirja predložil je prvi celo stvar vojaškemu častnemu sodišču. Potem je pozval Benkoviča na dvoboj. Benkovič pa, — to je tič! Jezik ima tako dolgega kakor stare klepetulje obrekovati človeka, to zna. Ali kadar je treba moža pokazati in s svojo moški častjo svoje nazore dokazovati, takrat se skrije ta „tič“ za babje kike. Tako se tudi ni upal, sprejeti dvoboj in dati dr. Sernecu zadoščenje. Zato si je dr. Sernece sam zadoščenje poiskal. Dne 13. septembra ob 7. uri zvečer je sedel Benkovič v družbi raznih oseb, med njimi tudi nekaj častnih občanov tamošnjih občin in nekaj uradnikov v gostilni „Grič“ v Čatežu. Nakrat pride dr. Sernece sam in brez vsacega spremstva in zahteva, da prekliče Benkovič svojo žalitev. Benkovič tega ni hotel storiti. Ko je videl, da seže Sernece v žep, je vprašal, kaj namerava. Dr. Sernece pa je rekel: Tukaj odgovori in — že je zažvižgal pasji bič okoli Cvenkovičevih ušes. Benkovič je pograbil stol, za katerega se je že preje skril. Ali dr. Sernece je sunil stol ob stran in je udaril Cvenkaniča s pasjim bičem še enkrat po glavi. Benkovič je skočil zdaj v Serneca in vnel se je pretep. Naposled je zabrusil Sernece Benkoviča ob tla, da je kar zaropotalo. Navzoči gostje so se medtem v postransko sobo podali. Neki uradnik je rekel, naj bi se bojovníka ločilo. Ali navzoči učitelj je rekel, da tega ni treba, ker Benkovič zasluži tak nauk. Tako se je zgodilo, kar je bilo že dolgo pričakovati. Benkovič je bil za svoje laži s pasjim bičem pretepen! Ja, ja, žalostni časi prihajajo in „vera“ je menda zopet v nevarnosti. Smešna zveza pa je lahko ponosna na svojega dolgojezičnega, s pasjim bičem tepenega voditelja. „Posavska straža“ bode pač zdaj pisala: „Ja, Benkovič, to je tič. — dobil je pasji bič.“

Benkovič — iz cerkve izključen! Katoliška cerkev uči, da je vsakdo, ki je imel dvoboj izključen iz katoliške cerkve. Nato se zdaj Benko-Cvenkanič izgovarja, češ da „iz verskih razlogov“ ni mogel sprejeti dr. Serneceov poziv na dvoboj in da se je moral „iz verskih razlogov“ pustiti pretepti s pasjim bičem. No, Benkovič je rezervni oficir in oficirsko častno sodišče ne bode jemalo ozir na te razloge, temveč ga bode bacnilo iz svojega kroga ter mu odvzelo šaržo. Sicer pa se je Benkovič kot mladi človek prav rad dvobojeval in večkrat je imel sabljico v roki. Torej je Benkovič izključen iz katoliške cerkve, kakor mora biti izključen iz oficirskega stanu! In vendar je še vedno poslanec. No, klerikalci imajo tudi poslance Jankoviča, ki se je istotako skril, ko so zahtevali zadoščenje za žalitev. Klerikalci — kako naj bi se reklo vaši stranki!

Prvaška gonja proti nemškim uradnikom od strani zagriženih oseb se nadaljuje. Po časniki in drugje denuncirajo prvaki vsakega urad-